

Grote belangstelling voor Louis le Roy en zijn groene projecten

In het kerig gebaarte recreatiegebied, vanden en meereve, deskundigen het groenover wiken, wegen en uitde- re, is Louis le Roy niet langer de he toeemstegene uit Oranjerwoud, S. naar naar beid deze toekenaar - kunsthistoricus - ecoloog - schilder -

mens zo meedogenloos verstoerde na- tuurlijke evenwicht. No enkelde, lezen van de aanplanting elkaar in evenwicht houdende plantensoorten moet worden geteeld, daalt de boereheid onderhouden tot dicht bij het nulpunt. Le Roy's opvat- tingen genieten sedert enige tijd grote

belangstelling van studenten, natuur- deskundigen en Zwaigerechts. De center in Oranjerwoud mag hij zijn 'ruiger' antwoord al geven op de kale, lege en door draadverperringen omgeven ga- doors waarop in de nieuwbouwwijken de natuur buiten de deur wordt geboe- den.

De T.H. van Engshede en de medische zijn park-bos in het centrum van Hee- renveen bijna dagelijks bezoekers uit binnen- en buitenland. Het recrea- Roy, die tussen natuur en steden dat is het werk dat ik doe, maar dan wel in de zekerheid dat de natuur het belang- rijkste is."

(47) wiens tuin en bos maar vooral zijn park-bos in het centrum van Hee- renveen bijna dagelijks bezoekers uit binnen- en buitenland. Het recrea- Roy, die tussen natuur en steden dat is het werk dat ik doe, maar dan wel in de zekerheid dat de natuur het belang- rijkste is."

De echte natuur kan terug naar de stad

De tuin van Louis le Roy is 1500 m² groot en is bijna geheel bedekt met een dicht plantenkied. De hof lijkt niet meer van deze wereld. Bij de projectie-apparaten van de experts in den lande stapelen de dia's zich daarom maar al te graag op. We beleven vreemde tijden: wat Le Roy invoerde was slechts de volledige zelfwerkzaamheid van de natuur, die hij haar rechten terugschonk.

Louis le Roy, een jongensachtige man, die als een vogel in zijn tuin stond te fluieren toen wij arriveerden, schudde af- keurend het hoofd toen wij temidden van de uitbundige weelde van deze natuur de gladgeschoren grasperken en de monotone tintjes ter sprake brachten, die we zojuist achter ons hadden gelaten.

„De tuinen die u kent zijn allemaal dat ik de planten zoveel moge- lijk hun natuurlijk processe laat volgen.“

Le Roy liep bij knikkend voort langs het groene front van zijn 600 plantensoorten, dank zij ons langzaam voorrijt over de rone manische paadjes die in wijde lussen rond het oude huis slinge- ren, die tuinen worden bekeken als een statische eenheid, wane- ren. Het enige wat hier gebeurt is dat ik de planten zoveel moge- lijk hun natuurlijk processe laat volgen.“

op een bankje in de hoek van de tuin ging zitten, natuurlijk is het hier geen wildernis. Als je de na- tuur zijn gang laat gaan schept hij orde. Laat je de mens zijn gang gaan dan maakt hij wanor- de. De oude perelaar, waarin lijs- ter, foton, veel het, zonlicht langzaam naar beneden, op het binnen handbereik, de wilde cle- matis, yssowemmen, knip, bemo- sleutels, sneekkruid, biegen, bora- nische rozen, brem, akalei, krui- pend sneegroen, platmos, lever- mossen en hondsdraf.

VLEK

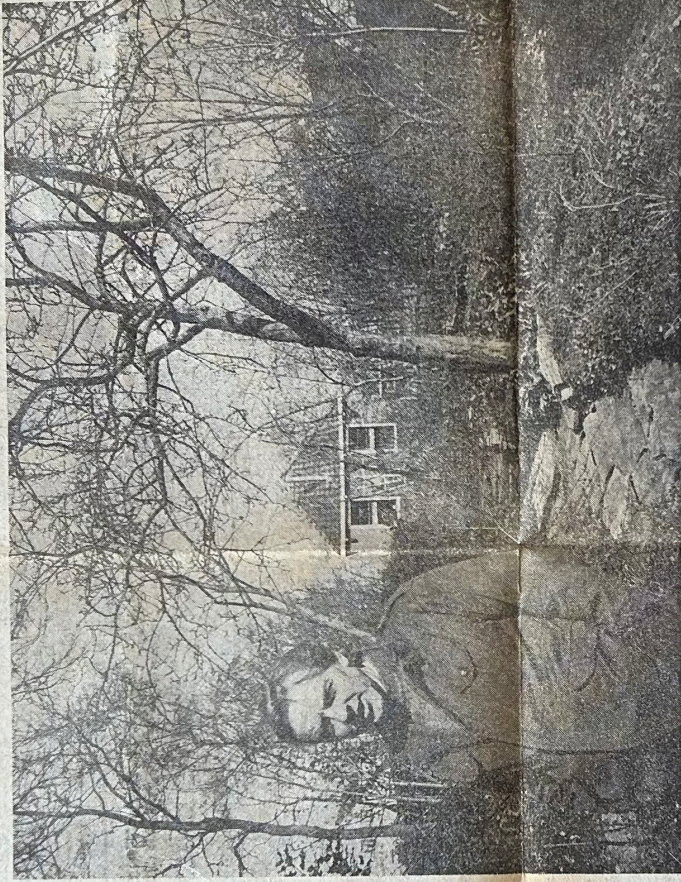
Louis de Roy dronk chocolademelk en zei: „De mens heeft het spe- cieus, want hij is een gevangene gewor- den van het verstedelijkt cultuur- patroon. Er zijn bovendien veel richtingen die zeggen: de natuur is overwonnen, die hoeven we niet meer terug te brengen. Het is belangrijk milieu gebied zal blijven liggen onder de werten van de natuur. De stad is alleen maar een vlek in de natuur. Het is irrelevant om vanuit de stad te zeggen: de natuur bestaat niet.“

Hij zweerde vervolgens gepastige tijd te nemen om te vertellen hoe hij bewaren aan tegen het huidige economische systeem met zijn prestatiedwang, winstmotief, en het bevorderen van onze con- sumptie-behoefden. „Ik zeg niet,“ zei hij, „dat de natuur een natuurlijker systeem, economie moeten opdoeken. Wel dat de mens in zijn vrije tijd zo

„Dan“, zo merkte hij op terwijl hij

belangstelling van studenten, natuur- deskundigen en Zwaigerechts. De center in Oranjerwoud mag hij zijn 'ruiger' antwoord al geven op de kale, lege en door draadverperringen omgeven ga- doors waarop in de nieuwbouwwijken de natuur buiten de deur wordt geboe- den.

De VARA-tv. wildt, binnenkort een Sig- nalement aan deze opmerkelijke man

● Louis le Roy in zijn tuin. „De stad is alleen maar een vlek in de natuur.“

hem is. Als de planten verdwij- nen houdt tegere Norm van mon- taigne de weg terug naar de stad bevindt zich in een albanische positie, maar de mens. Maar dat erkennen we niet hoor. De mens vocht zich zijn briljante ster van uitstraalde, liet Le Roy een schal- lende lach horen. „Is het niet ont- zettend prachtig“, riep hij met stralende ogen. „Ik heb hier heel veel te vertellen, ik heb hier heel veel te vertellen, ik heb hier heel veel te vertellen.“

We begaven ons naar zijn enkele kilometers verdoop gelegen bos. De korte rit door de bungalow- straten met hun keurig gekor- wrekte grammatiken en zoerplend graasvelden, duidelijk dat de natuur leeft van de door hem zo ver- loofde „monocultuur“ van de landbouw, die het de natuur niets te maken heeft.“

Al die deskundigen en gemeente- vertegenwoordigers, voor de keukij stormverbaad. Ze begripen er niets van. En dat alleen maar omdat ze de werkelijke leefom- delen niet meer kennen, voor de rest zijn er natuurlijker oerom- dachten, die de natuur kennen. Maar de werkelijke leefomdelen, die de natuur kennen. Maar de werkelijke leefomdelen, die de natuur kennen.

Op het weiland was het gras geheel verdwenen en liep men over een zacht verende bodem die deen bo- deren, die de natuur kennen. Maar de werkelijke leefomdelen, die de natuur kennen.

„De stad is alleen maar een vlek in de natuur.“

„Dan“, zo merkte hij op terwijl hij

(47) wiens tuin en bos maar vooral zijn park-bos in het centrum van Hee- renveen bijna dagelijks bezoekers uit binnen- en buitenland. Het recrea- Roy, die tussen natuur en steden dat is het werk dat ik doe, maar dan wel in de zekerheid dat de natuur het belang- rijkste is."

„De mens nu een gevangene in de mufte nieuwbouw“

konien. Met de natuur heeft het niets te maken. Alle steden in het westen zouden in tegenstelling tot de graswastuinen om hen heen tegenculturen moeten opbouwen, in plaats van te vernietigen.

Maar in die nieuwbouwwijken kan de mens niet meer spelen. Hij kan zich ook niet geborgen voe- len. Wat ik wil, dat zijn enorme plantensoorten, tuinen met een merkwaardig evenwicht, dat het menselijk klimaat te handhaven. Alles wat nu gedaan wordt is bij voorbaat te sterfel. Je krijgt een kruit van de natuur, dat is de natuur, die de mens nu een gevangene in de mufte nieuwbouw heeft gemaakt. Hoe kan dat ook anders wanneer men de mens in staatsgevangene- nissen laat wonen.“

4000 SOORTEN

De Kennedytuin te een brede, we- keerweg, die uit twee banen be- staat, geschieden door een 18 me- ter brede tussenberm. Le Roy, die in de kleine natuurreservaat- ten in Oranjerwoud al had bewee- ren, was de natuur hier zijn eigen tuinman geweest.

„En natuurlijk moet maaien“, zei hij, „want dan verlies je het van het gras. Het gras is hier nu ver- dwenen, maar moet je kijken wat er allemaal voor is teruggebo- ven. Het gras is hier nu verdwene, maar moet je kijken wat er allemaal voor is teruggebo- ven. Het gras is hier nu verdwene, maar moet je kijken wat er allemaal voor is teruggebo- ven.“

De korte rit door de bungalow- straten met hun keurig gekor- wrekte grammatiken en zoerplend graasvelden, duidelijk dat de natuur leeft van de door hem zo ver- loofde „monocultuur“ van de landbouw, die het de natuur niets te maken heeft.“

Al die deskundigen en gemeente- vertegenwoordigers, voor de keukij stormverbaad. Ze begripen er niets van. En dat alleen maar omdat ze de werkelijke leefom- delen niet meer kennen, voor de rest zijn er natuurlijker oerom- dachten, die de natuur kennen. Maar de werkelijke leefomdelen, die de natuur kennen.

Op het weiland was het gras geheel verdwenen en liep men over een zacht verende bodem die deen bo- deren, die de natuur kennen. Maar de werkelijke leefomdelen, die de natuur kennen.

„De stad is alleen maar een vlek in de natuur.“

„Dan“, zo merkte hij op terwijl hij

„De stad is alleen maar een vlek in de natuur.“

Foto: Karel Vereecken

geerd. Na de bestrijdingsmidde- len en mest verbannen te hebben de de stad van de natuur hier zijn eigen tuinman geweest.

„En natuurlijk moet maaien“, zei hij, „want dan verlies je het van het gras. Het gras is hier nu ver- dwenen, maar moet je kijken wat er allemaal voor is teruggebo- ven. Het gras is hier nu verdwene, maar moet je kijken wat er allemaal voor is teruggebo- ven.“

De korte rit door de bungalow- straten met hun keurig gekor- wrekte grammatiken en zoerplend graasvelden, duidelijk dat de natuur leeft van de door hem zo ver- loofde „monocultuur“ van de landbouw, die het de natuur niets te maken heeft.“

Al die deskundigen en gemeente- vertegenwoordigers, voor de keukij stormverbaad. Ze begripen er niets van. En dat alleen maar omdat ze de werkelijke leefom- delen niet meer kennen, voor de rest zijn er natuurlijker oerom- dachten, die de natuur kennen. Maar de werkelijke leefomdelen, die de natuur kennen.

Op het weiland was het gras geheel verdwenen en liep men over een zacht verende bodem die deen bo- deren, die de natuur kennen. Maar de werkelijke leefomdelen, die de natuur kennen.

„De stad is alleen maar een vlek in de natuur.“

OASES

We reden naar de Kennedytuin in Heerenveen, de Roy's prachtige landschap, dat de natuur kennen. Maar de werkelijke leefomdelen, die de natuur kennen.

„De stad is alleen maar een vlek in de natuur.“

„Dan“, zo merkte hij op terwijl hij